

+ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊
မေလ ၂ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု
ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်တရားသူကြီး
ဦးသာဌေးရွှေတွင်
မောင်စံရွှေမြင့်နှင့်

ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ -၂ *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ သို့မဟုတ် ၄၉၈ အရ ပြစ်ဒဏ်
ထိုက်သော ပြစ်မှုကို တရားစွဲဆိုရာတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၉ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်ညီညွတ်ခြင်းမရှိပါက
တနဦးကပင် ပျက်ပြယ်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၉ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ သို့မဟုတ် ၄၉၈ အရ ပြစ်ဒဏ်ထိုက်သောပြစ်မှုတစ်ရပ်ကို
သက်ဆိုင်ရာအမျိုးသမီး၏ လင်ယောက်ျားက တိုင်တန်းချက်အရမဟုတ်
လျှင် သို့မဟုတ် လင်ယောက်ျားမရှိခိုက် ပြစ်မှုကျူးလွန်ချိန်တွင် အဆိုပါ
အမျိုးသမီးကို ထိုလင်ယောက်ျားကိုယ်စား စောင့်ရှောက်သူ အခြားသူ
တစ်ဦးဦးက တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် တိုင်တန်းချက်အရ မဟုတ်လျှင်
မည်သည့်တရားရုံးကမျှ အရေးမယူရဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်း
ချက်အရဆိုလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ သို့မဟုတ် ၄၉၈ အရ ပြစ်မှု

* ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၁၁(ခ)
+ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၃၅ တွင် ချမှတ်သော ၂၀၁၃
ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၆ ရက်စွဲပါ ရခိုင်ပြည်နယ်တရားလွှတ်တော်၏အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု

မျိုးကို လင်ယောက်ျား မရှိခိုက် ထိုလင်ယောက်ျားကိုယ်စားစောင့်ရှောက်သူ အခြားသူတစ်ဦးဦးက စွဲဆိုခြင်းဖြစ်လျှင် တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက် ရရန်အတွက် ဥပဒေနှင့်အညီခွင့်ပြုမိန့် တောင်းခံရန်လိုအပ်ကြောင်းမှာ ပြဋ္ဌာန်းချက် အရ ပင် ထင်ရှားသည်။ တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်မရှိပါက မည်သည့်တရားရုံးကမျှ အရေးမယူရ No Court shall take cognizance ဟုပြဋ္ဌာန်းချက်အရ မပြုမနေပြုရမည့် Mandatory Provision လည်းဖြစ်ပေသည်။

မူလရုံးအမှုတွင် မသန်းသန်းဦးအား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သူ ဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူသည် မောင်စံရွှေမြင့်အား တရားစွဲဆိုရာ၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၉ နှင့်အညီ တရားစွဲဆိုခွင့်ပြုရန် လျှောက်လွှာကို တင်ပြခဲ့ ခြင်းမရှိသကဲ့သို့ ၎င်း၏ဦးတိုက်လျှောက်လွှာ၌လည်း တရားစွဲဆို ခွင့်ပြုရန် တင်ပြတောင်းခံထားခြင်းမရှိပေ။ တရားလို ဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူ၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ ထွက်ဆိုချက်၌လည်း တရား စွဲဆိုခွင့်ပြုမိန့်တောင်းခံသည့် ထွက်ဆိုချက်တစ်စုံတစ်ရာလည်းမရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ တရားလိုဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူသည် မသန်းသန်းဦး၏ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်သူအဖြစ် တရားစွဲဆိုရာတွင် တရားရုံးတော်၏ ခွင့်ပြုမိန့်ကို ဥပဒေနှင့်အညီ တောင်းခံခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ထို့ပြင် တရားရုံးတော်မှလည်း တရားစွဲဆိုခွင့်ပြုကြောင်း အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ ချမှတ်ထားခြင်းလည်း မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားလို ဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူ စွဲဆိုသောအမှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၉ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိ သဖြင့် မူလကနဦးကပင် ပျက်ပြယ်နေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

၂၀၁၄	လျှောက်ထားသူအတွက်	-	ဦးထွန်းအောင်
မောင်စံရွှေမြင့်	လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်	-	(၁) ဦးမောင်မောင်လေး
နှင့်			ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး
ပြည်ထောင်စုသမ္မတ			ပြည်ထောင်စုရွှေနေချုပ်ရုံး
မြန်မာနိုင်ငံတော်			(၂) ကိုယ်တိုင် (မလာ)
ပါ၂			

ပုဏ္ဏားကျွန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၉၅ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ အရ ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ်ချမှတ်ခံရသည့် တရားခံ မောင်စံရွှေမြင့်က စစ်တွေခရိုင်တရားရုံးသို့ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁ ဖြင့် အယူခံဝင်ရောက်ရာ အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့သဖြင့် ရခိုင်ပြည်နယ်ဥပဒေချုပ်ရုံးက ရခိုင်ပြည်နယ်တရားလွှတ်တော်သို့ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၃၅ ဖြင့် အယူခံမှုတင်သွင်းရာ မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြန်လည်အတည်ပြုခဲ့သည့်အတွက် တရားခံ မောင်စံရွှေမြင့်က ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ပုဏ္ဏားကျွန်းမြို့နယ်၊ ကုလားချောင်းကျေးရွာနေ မသန်းသန်းဦးသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ထိုင်းနိုင်ငံသို့ အလုပ်သွားရောက်လုပ်ကိုင်နေစဉ် တစ်ရွာတည်းနေ မောင်စံရွှေမြင့်အိမ်၌ အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သော တန်ဆောင်မုန်းလနေ့တစ်နေ့ နေ့လယ် ၁၁ နာရီခန့်တွင် သမီး မသန်းသန်းဦးသည် ငါးပိများထောင်းပြီး ငါးပိထားသည့် အခန်းသို့ သွားထားစဉ် မောင်စံရွှေမြင့်က အဓမ္မပြုကျင့်ကြောင်းကို ကိုယ်ဝန်ရှိသည့်အချိန်တွင် မသန်းသန်းဦးက ပြောပြသိရှိရသဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးထံ

တိုင်ကြားပြီးနောက် အရေးယူပေးရန် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူက ဦးတိုက်
လျှောက်ထားတရားစွဲဆိုခဲ့သောအမှုဖြစ်သည်။

၂၀၁၄
မောင်စံရွှေမြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စုသမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ၂

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
၁၉၉ တွင် “ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ သို့မဟုတ် ၄၉၈ အရ ပြစ်ဒဏ်
ထိုက်သော ပြစ်မှုတစ်ရပ်ကို သက်ဆိုင်ရာ အမျိုးသမီး၏ လင်ယောက်ျားက
တိုင်တန်းချက်မဟုတ်လျှင် သို့မဟုတ် လင်ယောက်ျားမရှိခိုက် ပြစ်မှု
ကျူးလွန်ချိန် တွင် အဆိုပါ အမျိုးသမီးကို ထိုလင်ယောက်ျားကိုယ်စား
စောင့်ရှောက်သူအခြားတစ်ဦးက တရားရုံးတော်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်
တိုင်တန်းချက်အရမဟုတ်လျှင် မည်သည့်တရားရုံးကမျှ အရေးမယူရ”
ဟုပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ တရားလို ဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူသည် မသန်းသန်းဦး
၏မိခင် ဖြစ်ပြီး မသန်းသန်းဦးအား စောင့်ရှောက်သူဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုတွင်
ဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူသည် မူလတရားရုံးတော်၏ခွင့်ပြုချက် ရယူကာ တရားလိုပြု
လုပ်စွဲဆိုထားခြင်းမဟုတ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၉ နှင့်
ညီညွတ်မှုမရှိသဖြင့် အမှုမှာ မူလကပင် ပျက်ပြယ်နေပြီးဖြစ်ပါလျက် ရခိုင်
ပြည်နယ်တရားလွှတ်တော်က တရားခံအား အပြစ်ပေးထားသည့် မူလ
တရားရုံး၏အမိန့်ကို အတည်ပြုခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုမရှိကြောင်း၊
မူလကနဦးကပင် ပျယ်ပြယ်နေသောအမှု တွင် တရားခံအား ပြစ်မှုထင်ရှား
စီရင်ထားခြင်းကိုပင် မဆိုထားနှင့် စွဲချက်တင်ထားခြင်းသည်ပင်လျှင်
ပျက်ပြယ်နေသည်ဟု စီရင်ထုံးလမ်းညွှန်ချက်ရှိနေ၍ မူလမြို့နယ်တရားရုံး
၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သော ရခိုင်ပြည်နယ်တရား လွှတ်တော်၏အမိန့်
ကို ပယ်ဖျက်ပြီး စစ်တွေခရိုင်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြန်လည်အတည်ပြုပေး
ပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

၂၀၁၄
မောင်စံရွှေမြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စုသမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ၂

လျှောက်ထားခံရသူ(၂) ဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူမှာ ဆင့်စာအတည်ဖြစ်
သော်လည်း ရုံးရှေ့လာရောက်၍ တစ်စုံတစ်ရာလျှောက်လဲ တင်ပြခြင်း
မရှိပေ။

ပြည်ထောင်စုရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးက
ဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူသည် တရားလိုအဖြစ် ဦးတိုက်လျှောက်ထားတရားစွဲဆိုရာ
တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ ထွက်ဆိုသည့်အခါ
မသန်းသန်းဦး ၏ခင်ပွန်းမောင်သန်းဌေးသည် ထိုင်းနိုင်ငံသို့ သွားရောက်
အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသဖြင့် မသန်းသန်းဦး၏ခင်ပွန်းမရှိ၍ အုပ်ထိန်းသူမိဘ
အဖြစ် တိုင်ကြားရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ အမှုတွဲ၏
၁-၅-၂၀၁၂ ရက်နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် တရားလိုအားစစ်ဆေးချက်အရ
တရားခံ စံရွှေမြင့်သည် မသန်းသန်းဦးအား လင်ယောက်ျားရှိမှန်းသိလျက်
လင်ယောက်ျားခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ကာမစပ်ယှက်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်၍
ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ အရ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ရန် အမိန့်ချ
ထားကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၉ အရ လင်ယောက်ျား
ကိုယ်စား စောင့်ရှောက်သူအခြားသူတစ်ဦးက တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်
တိုင်တန်းချက်အရမဟုတ်လျှင် မည်သည့်တရားရုံးကမျှ အရေးမယူရ
ဟုပြဋ္ဌာန်းထားသော်လည်း တရားရုံး၏ခွင့်ပြုချက်ကို မည်သို့ရယူရမည်ဟု
သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိသောကြောင့် တရားလိုဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူ၏
ဦးတိုက်လျှောက်ထားချက်ကို မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ စစ်ဆေးပြီးမှ အမှုအား အရေးယူဆောင်ရွက်ရန်
အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် လင်ယောက်ျား ကိုယ်စားအခြားသူက လျှောက်ထား
တရားစွဲဆိုခြင်းကို ခွင့်ပြုလက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မူလမြို့နယ်

တရားရုံးနှင့် ရခိုင်ပြည်နယ်တရားလွှတ်တော်တို့၏ အမိန့်များမှာ မှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း၊ တရားခံ မောင်စံရွှေမြင့်နှင့် မသန်းသန်းဦးတို့ ကာမစပ်ယှက်ကြောင်း မျက်မြင်သက်သေမရှိသော်လည်း မသန်းသန်းဦးသည် မောင်စံရွှေမြင့်အိမ်တွင်လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်ခန့်ကပင် နေ့စားအဖြစ်လုပ်ကိုင်လာခဲ့ကြောင်း၊ မိသားစုပြဿနာ ရန်ငြိုးရန်စမရှိကြောင်း၊ မတရားစွပ်စွဲရန်လည်း အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် မသန်းသန်းဦး၏ ထွက်ချက်နှင့် ထောက်ခံထွက်ဆိုထားသည့် လိုပြ သက်သေထွက်ချက်များအရ တရားခံ မောင်စံရွှေမြင့်အပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့သည့် မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် ရခိုင်ပြည်နယ်တရားလွှတ်တော်၏ အမိန့်မှာ မှားယွင်းခြင်းမရှိသဖြင့် ပြင်ဆင်မှုအား ပလပ်ပေးရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှုတွင် တရားလိုဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူသည် မသန်းသန်းဦး၏ မိခင်ဖြစ်သည်။ မသန်းသန်းဦး၏ခင်ပွန်း မောင်သန်းဌေးသည် ထိုင်းနိုင်ငံသို့ လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်ခန့်က အလုပ်သွားရောက်လုပ်ကိုင်နေရာ မသန်းသန်းဦးသည် သားသမီး ၃ ဦးနှင့်အတူ မိခင်ဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူအိမ်တွင် နေထိုင်ပြီး တရားခံ မောင်စံရွှေမြင့်အိမ်တွင် နေ့စားအဖြစ် အလုပ်လုပ်ကိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ထိုသို့လုပ်ကိုင်စဉ် မသန်းသန်းဦးကိုယ်ဝန် ၆ လခန့်ရှိသည့်အခါ မောင်စံရွှေမြင့် နှင့်ရသောကိုယ်ဝန်ဖြစ်ကြောင်း မသန်းသန်းဦး၏ပြောပြချက်အရ သိရှိရသဖြင့် မသန်းသန်းဦးတွင် လင်ယောကျ်ားရှိသည်ကိုသိလျက် သားမယားပြုကျင့်သူ မောင်စံရွှေမြင့်အား အရေးယူပေးပါရန် မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူက ဦးတိုက် လျှောက်ထားတရားစွဲဆိုခဲ့ရာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ အရ အရေးယူခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

၂၀၁၄

မောင်စံရွှေမြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စုသမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၉ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ သို့မဟုတ် ၄၉၈ အရ ပြစ်ဒဏ်ထိုက်သော ပြစ်မှုတစ်ရပ်ကို သက်ဆိုင်ရာ အမျိုးသမီး၏လင်ယောက်ျားက တိုင်တန်းချက်အရ မဟုတ်လျှင် သို့မဟုတ် လင်ယောက်ျားမရှိခိုက်ပြစ်မှုကျူးလွန်ချိန်တွင် အဆိုပါ အမျိုးသမီးကို ထိုလင်ယောက်ျားကိုယ်စားစောင့်ရှောက်သူ အခြားသူတစ်ဦးဦးက တရားရုံးတော်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် တိုင်တန်းချက်အရမဟုတ်လျှင် မည်သည့်တရားရုံးကမျှ အရေးမယူရဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ သို့မဟုတ် ၄၉၈ အရ ပြစ်မှုမျိုးကို လင်ယောက်ျားမရှိခိုက် ထိုလင်ယောက်ျားကိုယ်စား စောင့်ရှောက်သူ အခြားသူတစ်ဦးဦးက စွဲဆိုခြင်းဖြစ်လျှင် တရားရုံးတော်၏ ခွင့်ပြုချက်ရရန်အတွက် ဥပဒေနှင့်အညီ ခွင့်ပြုမိန့်တောင်းခံရန် လိုအပ်ကြောင်းမှာ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရပင်ထင်ရှားသည်။ တရားရုံးတော်၏ ခွင့်ပြုချက်မရှိပါက မည်သည့်တရားရုံးတော်ကမျှ အရေးမယူရ No Court shall take cognizance ဟု ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ မပြုမနေပြုရမည့် Mandatory Provision လည်းဖြစ်ပေသည်။

မူလရုံးအမှုတွင် မသန်းသန်းဦးအား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သူ ဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူသည် မောင်စံရွှေမြင့် အား တရားစွဲဆိုရာ၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၉ နှင့်အညီ တရားစွဲဆိုခွင့်ပြုရန် လျှောက်လွှာကို တင်ပြခဲ့ ခြင်းမရှိသကဲ့သို့ ၎င်း၏ဦးတိုက်လျှောက်လွှာ၌လည်း တရားစွဲဆိုခွင့်ပြုရန် တင်ပြတောင်းခံထားခြင်းမရှိပေ။ တရားလို ဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူ၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ ထွက်ဆိုချက်၌လည်း တရားစွဲဆိုခွင့်ပြုမိန့်တောင်းခံသည့် ထွက်ဆိုချက်တစ်စုံတစ်ရာလည်းမရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ

တရားလိုဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူသည် မသန်းသန်းဦး၏ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်သူ အဖြစ် တရားစွဲဆိုရာတွင် တရားရုံးတော်၏ခွင့်ပြုမိန့်ကို ဥပဒေနှင့်အညီ တောင်းခံခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ထို့ပြင် တရားရုံးတော်မှလည်း တရားစွဲဆိုခွင့်ပြုကြောင်း အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာချမှတ်ထားခြင်းလည်း မရှိပေ။

၂၀၁၄
မောင်စံရွှေမြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စုသမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ၂

ထိုအခြေအနေတွင် မူလမြို့နယ်တရားရုံးက တရားလို၏ ဦးတိုက် လျှောက်ထားချက်ကိုလက်ခံခြင်း၊ ဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ စစ်ဆေးပြီးမှ အရေးယူဆောင်ရွက်ရန် အမိန့် ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် တရားရုံးက ခွင့်ပြုလက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟူသော ရခိုင် ပြည်နယ်တရားလွှတ်တော်၏ သုံးသပ်ချက်သည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ် မှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။

သို့ဖြစ်ရာ တရားလိုဒေါ်ဦးညွန့်ဖြူစွဲဆိုသောအမှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၉ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိသဖြင့် မူလ ကနဦးကပင် ပျက်ပြယ်နေသည်ဟုဆိုရပေမည်။ ထိုအခြေအနေတွင် တရားခံ အား ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ထားခြင်းကိုပင် မဆိုထားနှင့်စွဲချက်တင်ထားခြင်း သည်ပင်လျှင် ပျက်ပြယ်နေသည့်အလျောက် တရားခံအားစွဲချက်မတင်မီ ပြန်လွှတ်ထားရမည်သာဖြစ်ပေသည်။ **မောင်မင်းဒင် (ခ) ဇော်မဒင် ပါ ၃ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အမှု^(၁) ကိုကြည့်ပါ။**

သို့ဖြစ်၍ တရားခံ မောင်စံရွှေမြင့်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့် မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် ရခိုင်ပြည်နယ်တရားလွှတ်တော်၏ အမိန့်သည်လည်းကောင်း၊

(၁) ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ ၈၁-၂၉။

၂၀၁၄

မောင်စံရွှေမြင့်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုသမ္မတ

မြန်မာနိုင်ငံတော် ၀၂

အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွတ်ခဲ့သည့် စစ်တွေခရိုင်တရားရုံး၏ အမိန့်သည်
လည်းကောင်း ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကိုခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးအဆင့်ဆင့်အမိန့်
များကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ လျှောက်ထားသူ မောင်စံရွှေမြင့်အား စွဲချက်
မတင်မီလွတ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။